

ճողներուն գէմ, ինչպէս կ'երևի Ուղերձի 249-252 տողերէն.

«Ո՛վ սիրելիք խիստ շատցուցիք,
 Ի վերաներս շատ քըշեցիք,
 Միթէ վասն ա՞յլմ գմեզ հարկեցիք,
 Մեք այլ մարդ ենք ժոյժ չը տարինք»:

Երեմիա կը մեղադրէ հաւաքովին ներկայ գըտնուողները, որ համարձակած էին «մեծաւորին» ներկայութեան կրօնական վէճերու մէջ մտնել ու կ'աւելցնէ. Բարուն Գրիգորիս արդէն եօթը շարաթներէ ի վեր մէջերնիդ է ու ձեզ կը քարոզէ. ընդունեցէ՛ք անոր խօսքերը ու տեղերնիդ նստեցէք և ազօթք ըրէք (տող 263-268): Կատակով ու ծաղրանքով կ'արտայայտուի մանաւանդ Խօճա Մալխաս անուն վիճասէր անձին գէմ, որ չնայելով այբուբեն անգամ չգիտնալուն ու իր ուսմիկ բարբառին (էլֆազ) և խոր տգիտութեանը, այն աստիճան՝ որ չի կրնար նոյնիսկ ժինականն ու ճնական բառերը իրարմէ զանազանել, դարձեալ հաւատոյ վերաբերեալ խնդիրներու մէջ իբրև քննիչ կը ներկայանայ: Հեզնաբար հարցումներ կ'ուղղէ անոր՝ աստուածաբանական, փիլիսոփայական և բժշկական նիւթերու շուրջ, ու վերջը՝ իբրև տուգանք (ճէրիմէ)՝ պարտք կը դնէ անոր վրայ որ կողով մը բալ (սէփէթ մի ֆիշնէ) ղրկէ իրեն թուխ (դօյի) տեսակէն⁽¹⁾:

Երեմիա երբ տասը տարի առաջ, 1682ին, կը գրէր էջմիածին Գրիգորիս վարդապետի ու իր զակին՝ 14 ամսուան Յովսէփիկի մահը կը գուժէր, կը մխիթարէր

(1) Թէքիրտաղցիներուն շրկած սոյն երկրորդ և երրորդ Ուղերձները գրի առնուած են 1692ին: Չ. Ն. Ակինեան ենթադրաբար 1691 (Թ) կը դնէ անոնց գրութեան թուականը (Ձէլէպի, էջ 154):